

FERENC PÁPA KATEKÉZISE

„A keresztény tanúságtétel mindig ellenállásba ütközik, de nem vagyunk egyedül!

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Ma a keresztény reményről, mint a vértanúk erőforrásáról elmélkedünk. Amikor – az evangéliumban – Jézus misszióba küldi tanítványait, nem áztatja őket a könnyű siker hiú ábrándjával. Ellenkezőleg: világosan felhívja figyelmüket arra, hogy Isten országának hirdetése mindig ellenállásba ütközik. Egy rendkívül erős kifejezéssel is él: „Mindenki gyűlöl majd titeket – gyűlöl! – az én nevem miatt” (Mt 10,22). A keresztények szeretnek, de őket nem mindig szeretik. Jézus már rögtön az elején elénk tárja ezt a valóságot: a hit megvallása kisebb-nagyobb mértékben ellenséges légkörben zajlik.

A keresztények tehát „árral szemben úszó” férfiak és nők. Ez normális, hiszen a világ a bűn jegyét hordozza magán, ami az önzés és az igazságtalanság különböző formáiban mutatkozik meg. Aki Krisztust követi, az ellentétes irányba halad. Nem a vita kedvéért, hanem hűen Isten országának logikájához, amely a remény logikája, és a Jézus útmutatásain alapuló életstílusban ölt látható formát.

Az első útmutatás a szegénység. Amikor Jézus misszióba küldi övéit, szemlátomást inkább törődik a „levetköztetésükkel”, mint a „felöltöztetésükkel”! Az a keresztény ugyanis, aki nem alázatos és nem szegény, aki nem szakad el a gazdagságtól, a hatalomtól és főképpen önmagától, az nem hasonlít Jézushoz. A keresztény úgy járja útját ebben a világban, hogy csak az úthoz lényegesen viszi magával, a szíve viszont telve van szeretettel. Számára az az igazi vereség, ha a bosszú vagy az erőszak

kísértésébe esik, ha a rosszra rosszal válaszol. Jézus ezt mondja nekünk: „Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé” (Mt 10,16). Tehát farkasfogak és farkaskarmok nélkül, fegyvertelenül. A kereszténynek inkább elővigyázatosnak, időnként pedig furfangosnak is kell lennie: ezek az evangélium logikája által elfogadott erények. Az erőszak viszont soha! A rossz legyőzéséhez nem használhatjuk a rossz módszereit!

A keresztény ember egyetlen ereje az evangélium. A nehéz időkben is hinnünk kell, hogy Jézus ott áll előttünk, és szüntelenül kíséri tanítványait. Az üldöztetés nem mond ellent az evangéliumnak, hanem annak részét képezi: ha Mesterünket üldözték, hogyan remélhetnénk, hogy megúszhatjuk a küzdelmet? De a keresztény ember a forgószél kellős közepén sem veszítheti el a reményt, nem gondolhatja, hogy magára maradt! Jézus biztosítja övéit: „Még hajszálaitok is mind számon vannak tartva” (Mt 10,30). Ez azt jelenti, hogy az ember egyetlen szenvedése, még a legrövidebb ideig tartó és a legrajtetettebb sem kerül el Isten figyelmét. Isten lát, biztosan megvéd és megment minket. Van ugyanis közöttünk Valaki, aki erősebb a rossznál, erősebb a maffiánál, a sötét ármányoknál, azoknál, akik az elkeseredett emberek bőrén nyereszkednek, akik zsarnokoskodva elnyomják a többieket... Valaki, aki kezdettől fogva meghallja Ábel véreinek hangját, mely felkiált a földről.

A keresztényeknek tehát mindig a világ „másik oldalán” kell lenniük, a világ Isten által választott oldalán: nem az üldözöket, hanem az üldözöttek oldalán; nem az önteltek, hanem a sze-

lídek oldalán; nem a szélhámosok, hanem azok oldalán, akik alávetik magukat az igazságnak; nem a csalók, hanem a becsületesek oldalán.

Ezt a Jézus stílusához – a remény stílusához – való, halálig tartó hűséget az első keresztények egy gyönyörű szóval mártíriumnak nevezték, ami tanúságtételt jelent. A rendelkezésre álló szókészletből mást is választhattak volna, hívhatták volna hősiességnak, lemondásnak, önfeláldozásnak. A kezdeti kor keresztényei viszont egy olyan szóval nevezték el, amely a tanítványság illatát árasztja. A vértanúk nem önmagukért élnek, nem saját elgondolásaiért küzdenek, és csak az evangélium melletti hűség miatt fogadják el, hogy meg kell halniuk. A vértanúság nem is a keresztény élet legmagasabb eszménye, mert felette ott a szeretet, vagyis az Isten és a felebarát iránti szeretet. Ezt pompásan megfogalmazza Pál apostol a szeretethimnuszban, amelyben szereteten az Isten és a felebarát iránti szeretetet érti: „Még ha egész vagyonomat is szétosztanám, és testemről is lemondanék, hogy dicsekedhessek, de szeretet nincs bennem: mit sem használ nekem” (1Kor 13,3). Visszataszító a keresztényeknek az a gondolat, hogy az öngyilkos merénylőket „vértanúknak” lehessen nevezni: ezeknek az embereknek a halálában semmi sincs, aminek köze lenne Isten gyermekeinek magatartásához.

Amikor a régi idők és a mai kor sok vértanújának történetét olvassuk – és manapság több vértanú van, mint az első időkben –, időnként elcsodálkozunk azon, micsoda lelki erővel néztek szembe a megpróbáltatásokkal. Ez a lelki erő a bennük működő erős remény jele: az a biztos remény, hogy semmi és senki nem szakíthatja el őket Istentől a Jézus Krisztusban nekünk adott szeretetétől (vö. Róm 8,38–39).

Isten adjon erőt, hogy mindig az ő tanúságtévői legyünk! Adja meg nekünk, hogy megéljük a keresztény reményt, főleg abban a rejtett vértanúságban, hogy jót teszünk és szeretettel teljesítjük mindennapi kötelességeinket. Köszönöm!

Fordította: **TÓZSÉR ENDRE SP**

Forrás: magyarkurir.hu

